

A close-up, high-contrast photograph of a greyhound's eye. The eye is a striking yellowish-green color with a dark pupil. The surrounding fur is grey and white, with fine details of the hair texture visible. The lighting is dramatic, highlighting the eye and the texture of the fur.

BERNARD MINIER WEERZIN

'Een ijzingwekkende pageturner
die je niet meer loslaat.'

★★★★★ – *Noordhollands Dagblad*

X
VANDER

THRILLER

Prelude (1988)

Zussen

Het enorme, onmetelijke woud strekte zich voor hen uit.

22.30 uur, een warme juniavond die lang weigerde om de nacht in te duiken. Inmiddels was de duisternis bijna volledig gevallen, maar nog niet helemaal. Nog niet helemaal. Het werd steeds donkerder, maar er was nog genoeg licht om het verfijnde mozaïek van het gebladerte – als een flets wandtapijt – in het schemerdonker te onderscheiden. En ook de onscherpe vlekjes van de witte bloempjes die als popcorn over het gras leken te zijn uitgestrooid, hun bleke handen en hun lichte, zacht wapperende jurken die als spoken door het bos leken te zweven. Onder de bomen was het daarentegen te donker om een hand voor ogen te zien. Ze keken elkaar aan, glimlachten naar elkaar, maar hun begerige en vurige tienerharten klopten veel te snel, veel te hard. Ze zochten hun weg tussen de stammen van de eiken en kastanjabomen, liepen tussen de varens door de zachte helling af. Ze hielden elkaars hand vast. Geen zuchtje wind, niet het kleinste briesje. Tussen de boomstammen was de nacht volledig verstill, zelfs de blaadjes ritselden niet. Het woud kwam doods over. Heel in de verte, aan de rand van het bos, blafte een hond op de binnenplaats van een boerderij en klonk het geraas van een motor die voor een bocht vaart minderde en daarna weer optrok. De een was vijftien, de ander zestien, maar je had ze zo voor een tweeling aan kunnen zien. Hetzelfde lange haar met de kleur van nat hooi, hetzelfde smalle gezicht,

dezelfde grote ogen die het gezicht verslonden, hetzelfde bijna volwassen silhouet... Ze waren beslist knap; mooi zelfs op hun eigen zonderlinge manier. Ja, zonderling. Er zat iets in hun blik, in hun stem, wat ongemakkelijk maakte. Een vleermuis scheerde rakelings langs het hoofd van degene die Alice heette; ze slaakte een zachte kreet.

‘Ssst!’ zei Amber, de oudste zus.

‘Ik zei helemaal niets!’

‘Je gilde.’

‘Ik gilde niet!’

‘Je gilde wel! Ben je soms bang?’

‘Nee!’

‘Je liegt... Natuurlijk is mijn kleine zusje bang.’

‘Ik zeg toch van niet!’ sputterde de jongste tegen met een stem die net geen kinderstem meer was en beslist probeerde te klinken. ‘Ik schrok gewoon.’

‘En terecht,’ verkondigde Amber, ‘dit bos is gevaarlijk, alle bossen zijn gevaarlijk.’

‘Wat doen we dan hier?’ antwoordde Alice uitdagend terwijl ze om zich heen keek.

‘Wil je hem dan niet zien?’

‘Natuurlijk wel. Maar denk je echt dat hij komt opdagen?’

‘Dat heeft hij beloofd,’ zei Amber ernstig.

‘Mannen maken beloften maar vergeten om zich eraan te houden.’

Amber giechelde.

‘Wat weet jij op jouw leeftijd nou van mannen?’

‘Genoeg.’

‘O ja?’

‘Ik weet dat papa seks heeft met zijn assistente.’

‘Dat heb je van mij!’

‘Ik weet dat Thomas zich aftrekt.’

‘Thomas is geen man, dat is een kleuter!’

‘Hij is achttien!’

‘Nou en?’

Zo liepen ze door het stille woud en kruisten verbaal de degens. Een kunst die zij, voor zover het geheugen reikte, al van kleins af aan verstonden. Op klaarlichte dag waren ze beter te onderscheiden geweest: het ronde voorhoofd, de koppige blik, de gelaats-trekken van Alice die zich net aan de kindertijd hadden ontwor-steld en, a contrario, de stralende schoonheid van Amber, haar vrouwenlichaam dat al volop in bloei was en waar mannen zich voor omdraaiden, haar gelijkmatige en meer uitgesproken gelaats-trekken.

‘Waarom zou hij komen?’ vroeg de jongste. ‘In zijn ogen zijn we maar twee uilskuikens.’

‘Dat heb je mis,’ antwoordde Amber beledigd terwijl ze een omgevallen oude eik die tussen de kamperfoelie lag ontweken.

De wortels zaten vol zwarte aarde en reikten als vingers naar de sterren. Een sterke boom die was overwonnen door iets zwakkers, de wind of een parasiet. Zo ging het altijd: de sterken werden uiteindelijk altijd verslagen door de zwakkeren.

‘Hij ziet ons anders,’ verklaarde ze.

Ze wilde toevoegen: mij in ieder geval, jij bent natuurlijk nog maar een kind – maar ze hield zich in.

‘O ja? En hoe dan wel?’ vroeg Alice nieuwsgierig.

‘Als twee heel intelligente meiden, de intelligentste die hij ooit heeft ontmoet.’

‘Is dat alles?’

‘Zeker niet...’

‘Hoe dan nog meer?’ vroeg Alice verwachtingsvol.

Amber stopte, draaide zich naar haar zus. Haar blik was nu scherper en donkerder, haar pupillen waren groot.

‘Kijk naar me, zusje.’

Alice keek naar haar.

‘Ik kijk naar je,’ zei ze. ‘En noem me geen zusje, we schelen maar een jaar.’

‘Wat zie je?’

‘Een puber van zestien in een ouderwetse witte jurk,’ zei ze spottend.

‘Kijk naar me, zei ik.’

‘Ik kijk naar je!’

‘Nee, je ziet het helemaal niet!’

Amber maakte een knoopje van haar jurk los.

‘Borsten,’ antwoordde Alice nu langzamer.

‘Ja.’

‘Een vrouwenlichaam...’

‘Ja.’

‘Een knappe meid...’

‘Ja. En verder?’

‘Geen idee...’

‘Denk na!’

‘Ik weet het niet!’

‘Wat zijn wij voor hem?’ hielp Amber haar terwijl ze het boek dat ze in haar rechterhand had omhooghield.

‘Fans,’ antwoordde Alice meteen met een trilling in haar stem die haar opwinding verraadde.

‘Precies, fans. En hij is dol op fans. Vooral als ze borsten en een poesje hebben.’

Ze liepen weer verder, onder hun voeten kraakte een dode tak.

‘Zijn we niet een beetje jong voor hem?’ vroeg Alice. ‘Hij is al dertig.’

‘Daarom juist.’

Ze baanden zich een weg door het kreupelhout; het donkere silhouet van de duiventil tekende zich nu af tussen de bladeren, in het midden van de bosweide. De maan verlichtte de ronde pannen en de bleke stenen die deden denken aan een wachttoren.

‘Twee heel mooie meisjes. Alleen met hem in de nacht. Die hem bewonderen, aanbidden. Dat is wat hij ziet. En daarom komt hij.’

‘Hij vindt zichzelf machtig, knap, intelligent, cool,’ zei Alice daarop.

Amber duwde een laatste tak opzij. Daar was de duiventil.
'Ja. Maar wij zijn intelligenter dan hij, of niet dan, zusje?'

Hij hield ze vanuit de struiken in de gaten. Hij had zich verstopt. Ze liepen in een kringetje rond. Ze werden nerveus. Ze begonnen met elkaar te ruziën. Nog even en ze zouden terugkrabbelen en weer weggaan. Hij liet het puntje van zijn tong langs zijn lippen glijden en stak hem daarna in het gat van de kies rechtsboven, die 's nachts pijn deed als hij in bed lag, en vertrok zijn gezicht. Een gaatje... Maar toen hij de twee communicanten zag verscheen er weer een glimlach op zijn gezicht. Hij verjoeg de nachtvlinders die om hem heen fladderden en kwam overeind.

'Amber, we gaan weg. Hij komt niet. We zijn alleen... in dit bos.'

Doordat Alice dit zei werd ze nog ongeruster. Sommige dingen kon je beter niet hardop uitspreken. De dingen waar je van tevoren niet aan probeert te denken.

'Ben je bang?' vroeg Amber.

'Ja, ik ben bang. Nou en?'

Ze wilde haar zus zeggen wat er door haar hoofd spookte: en wat als iemand anders zich in het bos verborgen hield? En wat als hij echt vergeten was om te komen? En wat als hier gevaarlijke dieren rondslopen? Ze wist dat de grootste dieren hier in het bos wilde zwijnen, vossen en herten waren. In het lover zaten ook wat sperwers, bonte spechten en een ransuil. Vlakbij klonk zijn lage oehoe. Een mannetje, met de plechtige intonatie van een bosnotaris. Misschien zat hij verstopt in de duiventil. Als reactie klonken er drie tonen van een bosuil die zich niets aan leek te trekken van het aanzien van de ransuil.

Het woud was ook een mozaïek van waterpartijen, beekjes en vijvers waarin kikkers zich naar hartenlust vermaakten in de warme duisternis van deze juniavond.

'Dacht je nou echt dat hij zou komen?' drong Alice aan.

'Hij komt.'

Het ongeduld en de twijfel begonnen door te klinken in de stem van de oudste en dat ontging de jongste niet.

‘Nog vijf minuten en dan ga ik naar huis,’ kondigde ze aan.

‘Wat jij wilt.’

‘En blijf jij dan alleen hier?’

Ditmaal kwam er geen antwoord.

Opeens begon een struik vlakbij te schudden, als door een windvlaag, maar het waaide niet. De meisjes huiverden. Ze draaiden zich in de richting van het geluid.

Zijn silhouet kwam tevoorschijn uit het struikgewas. Hij duwde ritselend een tak opzij en liep langzaam in hun richting in zijn witte linnen pak dat niet echt gemaakt was om mee door de bosjes te kruipen.

‘Bespioneerde je ons?’ riep Amber.

‘Ik observeerde jullie... Jullie zijn gekomen... Dat is fijn.’ Hij nam ze een voor een in zich op.

‘Dat zijn niet echt communiejurken,’ zei hij lachend.

‘Dit kwam er het dichtst bij in de buurt,’ antwoordde Alice.

‘Jullie zien er prachtig uit,’ zei hij vol waardering. ‘Ik ben geraakt door dit gebaar en het feit dat jullie zijn gekomen.’

Hij pakte van beiden een hand beet.

‘Wij zijn jouw grootste fans,’ zei Amber naïef terwijl ze het boek liet zien en zijn warme hand schudde.

‘Je grootste fans,’ herhaalde Alice vol overtuiging terwijl ze zijn andere hand stevig beetpakte.

Ze waren oprecht. Ze lazen zijn boeken al vanaf hun twaalfde – romans voor volwassenen, vol ondraaglijk geweld, schokkende en weerzinwekkende scènes, moorden, verminkingen. Ze vonden het heerlijk dat de daders vaak vrijuit gingen en de slachtoffers nooit helemaal onschuldig waren. Maar vooral ook dat er in zijn romans een ontaarde sfeer overheerste; alle personages werden gedreven door morbide driften, weerzinwekkende motieven en vindingrijke perversiteiten. En natuurlijk kwam er seks in voor.

‘Dat weet ik,’ zei hij.

Hij leek ontroerd, zijn ogen werden vochtig onder zijn lange zwarte wimpers. Hij was niet opvallend knap, maar zijn gelaats-trekken waren gelijkmatig en drukten eigenlijk constant een be-geerte uit die voor sommigen misschien wel aantrekkelijk was.

Plotseling stak de wind op, waardoor de toppen van de hoogste bomen ineens tekeergingen. Hij zag hoe de meisjes beefden en zijn lach werd breder.

‘De dames vrezen de schaduwen van het bos,’ zei hij.

Het was een citaat van Ingmar Bergman uit *De Maagdenbron*. Hij knikte, deed alsof hij om zich heen keek en fronste zijn wenk-brauwen.

‘Deze plek is zo stil en afgelegen.’

‘Waarom zouden we bang zijn?’ antwoordde Amber gevat. ‘We zijn hier toch met jou?’

‘Dat is waar,’ zei hij.

‘En jij bent hier met ons,’ ging ze verder. ‘Wat doe je zo laat in het bos met twee meisjes van zestien?’

‘Vijftien,’ corrigeerde Alice haar op beschuldigende toon.

‘Niets verkeerd, toch?’ zei hij spottend.

Hij keek ze beurtelings aan. Zijn gefronste wenkbrauwen waren nu niet gespeeld. Hij vroeg zich zichtbaar af waar de valstrik zat. Hij checkte de omgeving.

‘Heeft iemand jullie gevolgd?’

‘Niemand.’

‘Weten jullie dat zeker?’

Amber glimlachte alleen maar.

‘Moet je jezelf nou eens zien,’ zei ze ineens spottend. ‘De man die in zijn boeken de meest wrede misdaden beschrijft, die beroemd is om zijn bloedige scènes, is bang voor twee jonge meisjes.’

‘Ik ben niet bang,’ protesteerde hij vriendelijk.

‘Maar je bent ongerust.’

‘Niet ongerust, voorzichtig.’

‘We proberen onze emoties allemaal onder woorden te brengen, maar het blijven emoties. Hoe krijg je het voor elkaar om boeken

te schrijven die zo gruwelijk en fascinerend zijn?’ zei de oudste terwijl ze hem diep in de ogen keek. ‘Om alles zo heerlijk venijnig op te schrijven. Je lijkt zo... gewoon.’

Haar stem klonk nu even duister als het bos was. Het was alsof de bewoners van het bos de spanning voelden. Uilen en valken beantwoordden plotseling elkaars roep, van de ene boom naar de andere; ergens in het bos blafte een ree, tenzij het een hert was, hij had er helemaal geen verstand van; een struik bewoog heen en weer. Het was alsof het hele bos in één keer ontwaakte en de dieren zich voorbereidden op een nachtelijke symfonie, als instrumenten die voor aanvang van een concert op elkaar afgestemd werden.

‘Heb je nooit zin gehad om je ideeën in de praktijk te brengen?’ vroeg Amber.

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, al die moorden, martelingen, verkrachtingen...’

Hij staarde haar verbijsterd aan.

‘Je maakt een grap, toch?’

Hij bestudeerde de uitdrukking van de tiener. Het was geen grap.

‘Je hebt geen idee wat voor effect je boeken op ons hebben,’ voegde ze toe.

Hij observeerde haar. Amber ging nog dichterbij hem staan.

‘We zijn je grootste fans, vergeet dat niet,’ fluisterde ze en hij voelde haar warme adem langs zijn oor strijken. ‘Je mag ons alles vragen.’

Haar toon en warme adem bezorgden hem kippenvel over zijn hele lijf. Ze deed een stap opzij en zag met voldoening hoe zijn blik donker werd, een duisternis die ze al in heel wat andere blikken had bespeurd. Een duisternis die ze graag teweegbracht. Ze voelde zijn onrust. Het was zo makkelijk om mannen te manipuleren. Bijna teleurstellend makkelijk. Daar hoefde je niet eens knap of heel intelligent voor te zijn. Je hoefde ze alleen maar te geven wat ze wilden, maar niet te snel.

En ook niet te vaak.

‘Dus?’ zei ze.

Zelfs in deze duisternis zag ze zijn gezicht verkleuren. Hij nam ze in zich op. Met een grote glimlach op zijn gezicht en ogen die fonkelden van begeerte en wreedheid.

‘Jullie zijn stoute meisjes,’ zei hij.